

Geneza 8

În relatarea istorică, capitolul 8 descrie modul în care Dumnezeu pune capăt potopului, Noe părăsește în cele din urmă corabia și aduce direct o ardere-de-tot lui Dumnezeu.

Din punct de vedere profetic, evenimentele indică experiențele rămășiței iudaice spre sfârșitul perioadei de necaz. La fel ca Noe, acești iudei credincioși vor începe să fie atenți la semnele vremurilor. Deși la început dezordinea și judecățile de pe pământ vor continua (versetele 8,9), ei vor realiza apoi că se apropie mântuirea (versetele 10,11), până când, în cele din urmă, timpul judecății se va încheia (versetele 12-14) și Domnul îi va aduce în Împărăția păcii pe un pământ curățat (versetele 15-19).

Din perspectiva Noului Testament, capitolul prezintă diferite însușiri ale unui credincios care a devenit o „creație nouă” în Hristos.

Dumnezeu Își amintește de Noe

Geneza 8.1-5: Și Dumnezeu Și-a amintit de Noe și de toate animalele și de toate vitele care erau cu el în corabie. Și Dumnezeu a făcut să treacă un vânt peste pământ și apele s-au potolit. Și izvoarele adâncului și zăgazarile cerurilor au fost închise și ploaia din ceruri a fost oprită. Și apele se retrăgeau de pe pământ ducându-se și întorcându-se. Și, după ce au trecut o sută cincizeci de zile, apele s-au micșorat. Și, în luna a șaptea, în ziua a șaptesprezecea a lunii, corabia s-a oprit pe munții Ararat. Și apele au tot scăzut până în luna a zecea: în luna a zecea, în ziua întâi a lunii, s-au văzut vârfulurile munților.

Știa Noe cât va dura potopul? Nu citim că Dumnezeu i-ar fi spus. Poate că locuitorii din corabie au crezut că Dumnezeu i-a uitat în timpul lungii perioade a potopului. Dar nu a fost așa. Dumnezeu a vegheat asupra lui Noe și a tuturor celor care erau cu el pe toată durata șederii lor în corabie. El le asigurase în mod miraculos hrana și îi ținuse în viață. Acum, potopul avea să se termine și Dumnezeu „Și-a amintit de Noe”. Găsim aceste cuvinte frumoase de mai multe ori în Biblie (de exemplu, Geneza 19.29; 30.22; Exodul 2.24,25; 1 Samuel 1.19). Dumnezeu vede și Se gândește la fiecare dintre ai Săi. El cunoaște foarte bine circumstanțele noastre. Aceasta este o mare mângâiere, mai ales atunci când ne aflăm în situații dificile. Așadar, Dumnezeu Își va aminti și în viitor de iudeii care suferă și îi va scoate din timpul judecății pentru a-i aduce în binecuvântarea Împărăției.

Dumnezeu Își amintește de Noe și arată aceasta. El lasă un vânt să sufle peste pământ și apa începe să se retragă. La aceasta vor fi contribuit și schimbări geografice uriașe, de exemplu prin formarea din nou a munților (compară cu Psalmul 104.8).

În sfârșit, începe luna a șaptea. În a șaptesprezecea zi a acestei luni, corabia s-a oprit pe muntele Ararat (versetul 4). După ce a trecut prin apele judecății, ea se odihnește acum pe munte. Aceasta amintește de Hristos înviat, asupra căruia moartea nu mai are stăpânire (Romani 6.9). În acest context, este remarcabil faptul că debarcarea corăbiei a avut loc în aceeași lună a anului

Capitolul 8

cu învierea Domnului Isus!¹ Credinciosul știe că a fost înviat împreună cu Hristos (Coloseni 3.1). El este eliberat de judecată și se află înaintea lui Dumnezeu pe o temelie complet nouă (Romani 8.1).

Cum trebuie să se fi simțit Noe și familia sa când și-au dat seama că corabia nu mai plutea. Cât de mult trebuie să le fi reînviat speranța când au realizat că apele s-au liniștit într-adevăr. Dar răbdarea lor a fost pusă la încercare și mai mult. Aveau să mai treacă multe săptămâni până când au putut părăsi corabia. Următoarea cronologie a potopului poate fi recunoscută din diferitele date prezentate în capitolele 7 și 8:

- 17.02 - Începe ploaia (Geneza 7.11)
- 27.03. - Ploaia se oprește după 40 de zile (Geneza 7.12); totul este sub apă timp de 150 de zile, apoi apele încep să se retragă (Geneza 7.24; 8.3).
- 17.07.- Corabia se oprește pe muntele Ararat (Geneza 8.4)
- 01.10. - Vârfurile munților devin vizibile (Geneza 8.5)
- 10.11. - Noe deschide fereastra și lasă corbul să iasă (Geneza 8.6,7); mai târziu, porumbelul
- 01.01.- Apele au secăt, acoperișul corăbiei se deschide (Geneza 8.13)
- 27.02 - Pământul este uscat (Geneza 8.14) - Noe părăsește corabia (Geneza 8.18)

Corbul și porumbelul

Geneza 8.6-12: Și a fost așa: la sfârșitul celor patruzeci de zile, Noe a deschis fereastra corăbiei pe care o făcuse. Și a trimis corbul, care a ieșit încoace și încolo, până când au secăt apele de pe pământ. Și a trimis de la el porumbelul, ca să vadă dacă scăzuseră apele de pe fața pământului. Dar porumbelul n-a găsit loc de odihnă pentru piciorul său și s-a întors la el la corabie, pentru că apele erau pe fața întregului pământ. Și și-a întins mâna și l-a luat și l-a adus la sine în corabie. Și a mai așteptat alte șapte zile și din nou a trimis porumbelul din corabie. Și porumbelul a venit la el în amurg și, iată, în ciocul lui era o frunză ruptă de măslin. Și Noe a cunoscut că apele scăzuseră pe pământ. Și a mai așteptat alte șapte zile și a trimis porumbelul, dar acesta nu s-a mai întors la el.

La patruzeci de zile după ce corabia s-a oprit pe muntele Ararat, Noe deschide fereastra corăbiei. Nu citim dacă Dumnezeu îl instruisă să facă aceasta. El lasă un corb să zboare afară, pentru a vedea care este situația de pe pământ. Corbul nu se mai întoarce. El zboară încoace și încolo timp de 50 de zile, până când apa a secăt complet (Geneza 8.14) și în acest timp găsește hrană pe pământ și ceva pe care să se așeze.

Corbul se hrănește cu cadavre și este un animal necurat (Leviticul 11.13-15). El este o imagine a lui satan, „căpetenia autorității văzduhului” și „stăpânitorul lumii acesteia” (Efeseni 2.2; Ioan 12.31; vezi și Iov 1.7; 2.2). De asemenea, vedem în corb o imagine a naturii păcătoase a omului, care este atrasă de lucrurile necurate ale acestei lumi și se simte ca acasă acolo.

La șapte zile după ieșirea corbului, Noe lasă să iasă un porumbel pe fereastră. Însă, acesta nu găsește loc de odihnă și se întoarce în corabie. Porumbelul este o pasăre curată. El vorbește

¹ Luna a 7-a a devenit prima lună a anului odată cu ieșirea din Egipt (Exodul 12.2). Paștele era sărbătorit pe data de 14 a primei luni. Răstignirea Domnului a avut loc a doua zi după Paște, adică pe data de 15 a lunii întâi, iar învierea pe data de 17 a lunii întâi.

Capitolul 8

despre noua natură a credinciosului care, condus de Duhul lui Dumnezeu, vrea să facă lucruri care Îl glorifică pe Dumnezeu.

După alte șapte zile, Noe dă drumul porumbelului pentru a doua oară. De data aceasta, el se întoarce doar la asfințit. Are în cioc o frunză de măslin ruptă și proaspătă. Aceasta îi permite lui Noe să recunoască un nou început. El știe deci că pământul este din nou uscat. Ne putem imagina cum Noe a așteptat porumbelul. Primul porumbel se întorsese fără niciun semn și poate că avea întrebări, îndoieli sau teamă. Dar apoi porumbelul s-a întors la asfințit și „Noe a cunoscut că apele scăzuseră pe pământ”. Aceasta trebuie să-l fi făcut pe Noe foarte bucuros.

Porumbelul este și o imagine a Duhului Sfânt (Matei 3.16; Ioan 1.32-33), care Își găsește locul de odihnă doar la Hristos și la cei credincioși (1 Corinteni 6.19). Acest Duh ne preocupă cu Hristos, Cel înviat și glorificat, despre care vorbește frunza de măslin proaspăt răsărită. Noi Îl posedăm pe Duhul Sfânt ca pe o arvună a moștenirii noastre și ca pe o garanție că toate promisiunile lui Dumnezeu se vor împlini (Efeseni 1.12; 2 Corinteni 1.20-22). Aceasta ne dă curaj atunci când circumstanțele sunt dificile sau când apar îndoieli în inimile noastre. Știm că Dumnezeu Își împlinește promisiunile Sale.

Aplicat la Duhul lui Dumnezeu, găsim indicii ale relației Duhului Sfânt cu pământul în cele trei zboruri ale porumbelului:

1. La primul zbor, porumbelul s-a întors fără să fi găsit nimic. Nu a găsit niciun loc de odihnă. Acesta era cazul pe vremea Vechiului Testament, când Duhul Sfânt nu locuia permanent pe pământ.
2. La al doilea zbor, porumbelul a călătorit mai mult timp și apoi s-a întors cu o frunză de măslin. Așa se întâmplă și astăzi, când Duhul Sfânt, pe baza lucrării Domnului, locuiește în credincioșii de pe pământ, care au o viață nouă, începând de la Rusalii. Când credincioșii vor fi răpiți, El se va întoarce în cer.
3. A treia oară, porumbelul și-a găsit odihna pe pământ și nu s-a mai întors. La fel va fi și în viitor. În timpul Împărăției milenare, Duhul lui Dumnezeu va fi revărsat peste toți oamenii de pe pământ (Ioel 2.28).

La fel ca Noe, rămășița din viitor va urmări semnele vremurilor și va observa ceea ce se întâmplă pe pământ. Ei se vor întreba când se vor termina judecățile. Cu referire la „corbul” și la primul zbor al „porumbelului”, ea va recunoaște mai întâi că pământul este încă un loc al stricăciunii (versetele 8,9). După alte „șapte zile”, se va vedea un semn frumos al vremurilor (versetele 10,11): porumbelul cu frunza de măslin în cioc - un indiciu că mântuirea este aproape, momentul în care rămășița va fi altoită din nou în propriul măslin (Romani 11.24). După încă o scurtă perioadă de timp, condițiile se vor fi schimbat astfel încât porumbelul va găsi odihnă pe pământ (versetul 12). Atunci, Mântuitorul va fi venit din Sion și „va fi îndepărtat toată neevlavia de la Iacov” (Romani 11.24-27) - pământul va fi uscat (versetele 13,14). Dumnezeu va introduce rămășița în binecuvântarea Împărăției milenare și cei neprihăniți se vor înmulți pe pământ, ca Noe și familia sa după potop.

Noe iese din corabie

Geneza 8.13-19: Și a fost așa: în anul șase sute unu, în luna întâi, în ziua întâi a lunii, apele secaseră pe pământ. Și Noe a ridicat acoperișul corăbiei și s-a uitat și, iată, fața pământului se uscaseră. Și, în luna a doua, în a douăzeci și șaptea zi a lunii, pământul era uscat.

Și Dumnezeu a vorbit lui Noe, zicând: „Ieși din corabie, tu și soția ta și fiii tăi și soțiile fiilor tăi cu tine. Scoate afară cu tine fiecare viețuitoare care este cu tine, de orice carne: păsări și animale și fiecare târâtoare care se târâște pe pământ, ca să mișune pe pământ; să fie roditoare și să se înmulțească pe pământ”. Și Noe a ieșit, și fiii lui și soția lui și soțiile fiilor lui cu el. Fiecare animal, fiecare târâtoare și fiecare pasăre, orice se mișcă pe pământ, după familiile lor, au ieșit din corabie.

După ce porumbelul nu s-a întors la al treilea zbor, Noe mai așteaptă încă 29 de zile până când deschide acoperișul corăbiei. Acesta trebuie să fi fost un moment deosebit pentru Noe: după aproape un an în corabie, acum, dintr-o dată, să vadă din nou cerul, lumina și un pământ complet schimbat. De asemenea, va fi ceva deosebit și pentru rămășița din viitor, care va fi introdusă în Împărăția păcii după judecățile din timpul necazului.

Însă, perseverența și credința lui Noe vor fi testate și mai mult. El trebuie să mai aștepte încă aproape două luni până când Dumnezeu îi va cere să părăsească corabia. Dar apoi, după mai bine de un an, Noe, care a perseverat cu răbdare și ascultare, poate să părăsească corabia împreună cu familia sa și cu animalele. Se subliniază faptul că toți oamenii și toate grupurile de animale care intraseră în corabie părăsesc și ele corabia - Dumnezeu a dăruit o salvare desăvârșită.

Noe se află acum cu familia sa și cu animalele pe pământul curățat, într-o nouă creație. Animalele trebuie să se înmulțească și să repopuleze pământul. Dumnezeu vrea să binecuvânteze și să înmulțească din nou; un lucru care va caracteriza, de asemenea, Împărăția milenară.

Jertfa adusă de Noe și efectele ei

Geneza 8.20-22: Și Noe a zidit un altar DOMNULUI și a luat din orice animal curat și din orice pasăre curată și a adus arderi de tot pe altar. Și DOMNUL a mirosit o mireasmă plăcută și DOMNUL a zis în inima Sa: „Nu voi mai blestema din nou pământul din cauza omului, pentru că gândul inimii omului este rău din tinerețea lui; nici nu voi mai lovi din nou tot ce este viu, cum am făcut. De acum înainte, în toate zilele pământului, semănatul și seceratul, și frigul și căldura, și vara și iarna, și ziua și noaptea nu vor înceta”.

După ce Dumnezeu Și-a amintit de Noe, Noe își amintește acum de Dumnezeu. Inima lui îl îndeamnă să construiască un altar și să aducă arderi de tot DOMNULUI, cu care are o relație deosebită. Făcând aceasta, el arată cât de recunoscător este pentru că DOMNUL l-a salvat în mod minunat. Cât de bucuros trebuie să fi fost DOMNUL de acțiunea de bună voie a lui Noe! La fel se bucură Dumnezeu și astăzi când cei răscumpărați Îi aduc mulțumiri și închinare. În calitate de preoți, putem și trebuie să oferim jertfe spirituale, care sunt acceptabile pentru Dumnezeu prin Isus Hristos (Evrei 13.15; 1 Petru 2.5).

Aceasta este prima dată când este menționat un altar în Biblie și a doua oară când este menționată o jertfă. Atât altarul, cât și jertfa se referă la Domnul Isus. Ambele sunt menționate în Matei 23.19. Când Domnul întreabă care dintre cele două este mai mare, răspunsul este: altarul este mai mare, pentru că jertfa este sfințită prin altar. Acesta este un gând foarte frumos. La figurat vorbind, Domnul a „construit” altarul în întreaga Sa viață. El a arătat cât de desăvârșit de curat, fără păcat și sfânt era. Și tocmai pentru că El era Cel care S-a jertfit ca Fiul Preaiubit, jertfa a fost atât de valoroasă pentru Dumnezeu.

Capitolul 8

Noe sacrifică din toate vitele și păsările curate. Jertfa lui este astfel o imagine potrivită a Persoanei fără păcat a Domnului Isus și a tuturor însușirilor Sale minunate, așa cum au fost revelate în lucrarea Sa de pe cruce.

Din jertfa lui Noe se ridică spre Dumnezeu o mireasmă plăcută (sau o mireasmă de liniștire). În instrucțiunile lui Dumnezeu referitoare la arderea-de-tot din Leviticul 1.9 se spune foarte asemănător: „Este o ardere-de-tot, o jertfă prin foc, de mireasmă plăcută DOMNULUI”. Prin jertfa Sa de bună voie până în moarte pe cruce, Domnul Isus L-a satisfăcut și L-a glorificat desăvârșit pe Dumnezeu în ceea ce privește păcatul. El a „potolit” mânia dreaptă a lui Dumnezeu asupra păcatului și a făcut ispășire. Dumnezeu poate acum să-i salveze și să-i binecuvânteze pe păcătoși pe o bază de dreptate.

Jertfa Domnului Isus este, de asemenea, baza pentru toate binecuvântările pe care Dumnezeu le va da în Împărăția milenară. Mireasma Persoanei și al jertfei lui Hristos va umple atunci întregul pământ curățat.

Marea valoare a acestei jertfe pentru Dumnezeu devine clară mai jos în diferite puncte pe care Dumnezeu le spune sau le folosește aici într-o formă nouă sau schimbată:

1. *Dumnezeu își schimbă relațiile cu oamenii (versetul 21)*

Înainte ca Dumnezeu să vorbească cu Noe sau cu fiii săi, aflăm ce gânduri se nasc în Dumnezeu prin mireasma jertfei. De acum înainte, El nu va mai blestema pământul din cauza omului și nu va mai lovi toate ființele vii, așa cum a făcut-o prin potop. Aceasta ne surprinde, deoarece sentința lui Dumnezeu asupra oamenilor după potop nu diferă aproape deloc de ceea ce spusese înainte de potop (compară cu Geneza 6.5,13). Deși pe pământul curățat trăiesc doar Noe și fiii săi și nu au făcut încă nimic rău, Dumnezeu știe că caracterul și inima omului sunt neschimbate. Și totuși, El vrea acum să Se ocupe de ei într-un mod complet diferit. Cum este posibil aceasta? - Răspunsul se află în mireasma plăcută a arderii-de-tot. Jertfa Domnului Isus este baza pe care Dumnezeu îi poate justifica acum pe păcătoșii care cred în Isus Hristos (Romani 3.22-26).

2. *Dumnezeu asigură o binecuvântare constantă (versetul 22)*

Pe baza jertfei, Dumnezeu îl asigură pe Noe de o continuitate a anotimpurilor care nu existase înainte. Binecuvântarea paradisiului era legată de ascultarea omului. Potopul întrerupsese cursul anotimpurilor și timpurile de semănat și de recoltat. Dar acum Dumnezeu anunță o ordine care va dura cât timp va exista pământul, în ciuda schimbărilor climatice. Această promisiune a lui Dumnezeu se împlinește de mai bine de 4.000 de ani - un semn clar că Dumnezeu este credincios și se ține de cuvântul Său! Când ne gândim la această promisiune, ne gândim la binecuvântarea constantă și eternă pe care am primit-o pe baza jertfei Domnului Isus. De exemplu, noi posedăm viața eternă (1 Ioan 5.11,12), răscumpărarea eternă (Evrei 9.12), mântuirea eternă (Evrei 5.9) și așteptăm cu nerăbdare gloria eternă (2 Timotei 2.10).